

Benimle Aşık Konuş 17

– Mecaz Adam · 20 Eylül 2019

“Her veda hüzne gebe. Hüznün getireceğiye tam anlamıyla bir bilmece”

Lara ve Aysun için burada kalmaları için son bir günleri vardı. Sonbaharın yolları sarıya boyadığı zamanlarda vedalar sanki daha bir acı veriyor insana. İnsanlar daha bir hassas olur böyle zamanlarda. Hüzünlerin yegane mevsimi sonbaharda...

Cüneyt ilk kez bir çocuk gibi ağlıyordu. Gizlemiyordu, gizlenmiyordu gururun sahte kolları arasında. Korkmuyordu içinde dolup taşmaya hazır hüznünü boşaltmaya.

Yunus, kardeşini böylesine hüzünlü görmeye hiç alışık değildi. Ne zaman bir film izlemek isteseler, Cüneyt hep komedi filmlerini tercih ederdi. Nerede hüzne dair bir şey olsa hep kaçırdı oradan. Yüzünde hiç tebessüm eksik olmazdı. Kim görse onu neşe dolardı. Oysa onun içi kan ağlıyordu kimse bilmiyordu. Yunus, onu bir tek ailesinin vefatında duygulanırken görmüştü. İlk kez o an anlamıştı kardeşinin de kalbinin olduğunu! Oysa Cüneyt kalpsiz değil, herkesten uzak kendi içinde sessizdi.

Cüneyt, Lara'nın çekip gidiyor oluşuna kendisini bir türlü alıştıramıyordu. Hala bir mucize olacak ve Lara gitmekten vazgeçecek diye düşünüyordu. Oysa mucizelere en çokta filmlerde rastlanırdı. Hayat ise hiç olmadığı kadar acımasız gerçeklerle doluydu.

Damla, Cüneyt'in haline çok üzülüyor ve elinden bir şeyin gelmiyor oluşuna içerleniyordu. Lara'da böyle bir insandı işte. Ne zaman mutluluğa yakın yürüyecek olsa mutlaka kendisini hüzne teslim edeceği bir yol buluyordu.

Daha öncede aynı şey olmuştu. Onu çok seven ve verdiği değerden hiç gocunmayan bir adam vardı. Ne zaman Lara'yı görse, onda eski insanların aşkına benzer bir hal oluyordu. Onu gören mecnun sanırdı. Lara'yı Leyla kılacak hiçbir hal yoktu.

Yunus, kardeşinin yanına oturdu. Cüneyt duygusal halin tesirinden biraz olsun sıyrılmıştı. Abisine bakıyor, bir yandan da gözyaşlarını siliyordu. İnsan neden en savunmasız halinde bile güçlü görünmek isterdi. Cüneyt az önceki halinin aksine yüzünde çiçekler açan bir insan suretine bürünmüştü. Abisi durumun böyle olmadığını bilse de, en azından konuşacaklarını dinletirim ümidiyle ses etmiyordu.

Yunus: Nasılsın kardeşim. Laf olsun diye değil gerçekten nasılsın. Bana anlatmaktan çekinme hakikatleri. Cüneyt: Ölüm döşeğindeki bir hasta gibiyim. Son isteğimi de elimden alıp gidiyorlar. Nasıl olayım abi. Yunus: Vedalar olgunlaştırır insanı. Gör bak günü geldiğinde anlayacaksın. Canım yanıyor diye

üzüldüğün şey seni daha bir güçlü kılacak. Bana güvenebilirsin.

Cüneyt: Güç ihtiyacı olana gitsin. Ben ham kalmaya razıydım. O gittikten sonra güçlü olmuşum ne önemi var.

Yunus, kardeşinin haline çok üzülüyordu. Ona belli etmese de, her veda da kardeşinden beter bir halde üzülüyordu. Korkuyordu kaybetmekten. Elde ne kaldı diye düşünüyordu. Tüm bunları bir kenara bırakıp kardeşine sarıldı. Öyle bir sarıldı ki, sanki kolları orada tutuklu kalmış gibiydi. Nihayet bırakmıştı kardeşini.

Yunus dışarı çıktığında, herkeste bir hüznün vardı. Damla, kara kara düşünüyordu. Aysun ve Lara da Damla'dan farksızdı. Bu hal böyle nereye kadar sürerdi. Yunus bugünü güzel uğurlamak istiyordu. Ama nasıl yapmalıydı diye düşündü hiç bilmiyordu. İlk kez aklına bir şey gelmiyordu.

Damla sevdiğini görünce yanına geldi. Yunus, sevdiğinin gözlerindeki hüznü anlıyordu. Elinden bir şey gelmiyordu. Kadere razı olmalıydı insanlar diye düşünüyordu.

Damla, üniversiteye yerleşen birinin sevinciyle buldum dedi. Lara, Aysun ve beraberinde bulunanlar ne oluyor diye bakındılar. Damla, birden sesli düşündüğünün farkına vardı. Sesim çok yüksek çıkmış olmalı diye düşündü. Birden sakın göller gibi sessizlik oluştu. Damla kendisini topladığında durumu izah etmeye başladı.

Yunus, sevdiğinin fikrini çok ilgi çekici buldu. Henüz havalar tam soğuk değildi. Hem bu hafta adına güneşli geçecek diyordu haber bültenleri. Kamp fikri gerçekten de harikaydı. Herkesin çadırı vardı. Lara ve Aysun dışında.

Öğle vakti gençler hep birlikte eşyaları arabaya yükleyip yola çıktılar. Cüneyt bile çok heyecanlıydı. Sevdiğiyi son kez olsun yan yana olacaktı. Belki de sabaha kadar uyumayacaklardı. Gidecekleri yere vardıklarında, erkekler çadır kurdular. Kızlarda eşyaları arabadan çıkarıyorlardı. Hava yaz günlerine kıyasla soğuk olsa da, kamp yapılmayacak bir hava değildi. Güneş soğuğa meydan okurcasına, bulutların arasından sıyrılmış tatlı tatlı gülümsüyordu.

Yunus ailesiyle yaptığı kampı düşündü. Hava ne kadar da soğuktu. Ona rağmen babası Yunus'u kırmamış kampı ertelememişti. İki günlük kampın sonunda soğuk algınlığı ile yatağa düşmüş olsalar bile. Yunus, babasının hasta olduğu zamanlarda bile namazı terk etmediğini görünce içi ilahi aşkla doluyordu. Şimdi çok iyi anlıyordu. İnsan ne koşulda olursa olsun sevdiğiyi randevuyu ertelememeliydi. Hele ki o aşk, kainatta olan her ne varsa ve onlardan fazlasının birleştiği tek kaynaksa...

Namaz sonrası birlikte yakar top oynadılar. Kızlar bir grup erkekler diğer gruptu. Oyun öylesine bir hal almıştı ki, saatler birbirini kovalıyordu. Oyunu bitirmek istemiyorlardı.

İkinci sonrası güneş batmaya yakın sema kararmaya başlamıştı. Zaman geçtikçe, vedaya her an bir adım daha yaklaşıyordu. Bunu bilmelerine rağmen bugünü güzel geçirmek istiyorlardı. Yarınsa meçhuldü.

Erkeler ateş yaktı. Kızlarsa sucukları, biberleri ve ekmeleri hazırladı. Akşam yemeğini yedikten sonra oyun oynamak istediler. Yunus, Bursa'daki arkadaşlarından öğrendiği oyunu önerdi. Oyunun ismi "Islık" idi. Bura göre iki gruba ayrıldılar. "Lara, Cüneyt, Dilara, Suat" bir gruptu." Damla, Yunus, Aysun" diğer gruptu. Yunus bir kişi eksik olsa da oynanabileceğini söylemişti.

Oyun şöyleydi. Bir grup saklanacak, diğer grupsa onu arayacaktı. Saklanan grup arada bir ıslık çalacaktı. Arayan grupta ıslığa doğru gidip diğer grubu bulacaktı. Yunus oyunu anlattığında herkes beğenmişti.

Saklanacak ilk grup Cüneyt'in grubuydu. Ormanlık alanda yanlarına el fenerini alıp saklandılar. Saklandıkları yerde el fenerinin ziyasını kapattılar. Yunus ekibi ile diğer grubun saklandığından iyice emin olduktan sonra aramaya koyuldu.

Cüneyt, Lara'ya baktı. Karanlıkta dahi parlayan gözleri vardı. Saklanacakları yere, el feneri değil de, sevdiğinin parıldayan gözleriyle gelselerdi de aydınlık olurdu diye düşünüyordu. Yarın Lara'nın gidecek oluşu en çokta Cüneyt'i üzüyordu. Cüneyt'e göre Lara, annesinin sakladığı ilk dişi, ilk emeklemesi, ilk yürümesi, ilk anne demesi ve hala her baktığında içinde bir hüznü biriktiren mavi önlüğü kadar kıymetliydi.

Lara, yarın gidiyordu. Bu durum Cüneyt'i kahrediyordu. Nasıl oluyordu da böylesine kısa süre de bağlanmıştı Lara'ya. Aklı almıyordu. Gönlünden taşanlar hep dile dökemediği duygularıydı.

Oyun bittiğinde uyumak için herkes çadırlarına geçti. Lara, Damla'nın çadırına geçti. Aysun da Dilara'nın çadırına geçti.

Cüneyt çadırına geçtikten sonra, gözyaşları içinde annesine mektup yazdı.

" Ah annem!

Bazen mutluluk en yaşanması gerektiği yerde bitiyor. Kepenk indiren esnafın misali kapanıyor gönlümün veresiye defteri.

Bugün hiç olmayacak bir şey oldu anne. Öncesinden bilsem de, bugün bir başka yaşadım acısını. Lara yarın gidiyor anne. Ağaçta dal, bende hal kalmadı. İçimde bir boşluk hissi oluştu. İnan hiç bugün kadar hissetmedim yokluğunu.

İnan anne hiç bugünkü kadar kızmadım sana yanımda olamıyorsun diye. Öfkemden deliye döndüm.

Yanımda olamayacak oluşun günden güne yeyip bitiriyor beynimi.

Oysa ne zaman dara düşsem hep sen olurdun yanımda. Ne babam kızabilirdi bana sen varken, ne de dünya sıkıntısı bana acı verebiliyordu senin ruhumu saran nasihatlerini dinlerken.

Şimdi bu satırları yazarken, okuyamayacak oluşunu bilmek üzüyor beni. Oysa hayatta olsaydın. Yaptığım her hata için canıma okumuştun!

Hayat neden hep olmaması gereken yerlerde acı verir ki insana. Bu yaşadıklarımı hiç hak etmedim anne.

Senden sonra ilk kez birini aldım hayatıma. Sırf benziyor diye sana gözleri. Ve karanlıkta dahi ziyası yüreğimi aydınlatmaya yetiyor anne. Tıpkı senin gözlerin gibi...

Oysa şimdi yoksun yanımda. Yarın o da çekip gidecek biliyorum. Sanki herkes beni terk etmeye programlanmış gibi. İçimde bitmeyen özlemin adısın anne.

Şefkat dolu sözlerine ne çok ihtiyaç duyuyorum bir bilsen. Bir bilsen kimse senin gibi olamıyor. Dolduramıyor boşluğunu hiçbir kimse.

Beni de alıp gideydin diye ne çok düşündüm biliyor musun anne? Bize yazdığın mektubu okudum. Kim bilir kaç kere. Bana emanet ettiğin gelinliğini kimse giyemeyecek anne. Çok üzgünüm. Böyle olsun istemezdim. Ama onu çok seviyorum. Onsuz bir hayatı istemesem de, onsuz iken de onu yaşıyor olacağım. Tıpkı seni yaşadığım gibi.

Ne olur üzülme anne. Bunu ben istemedim. Seni çok seviyorum..."